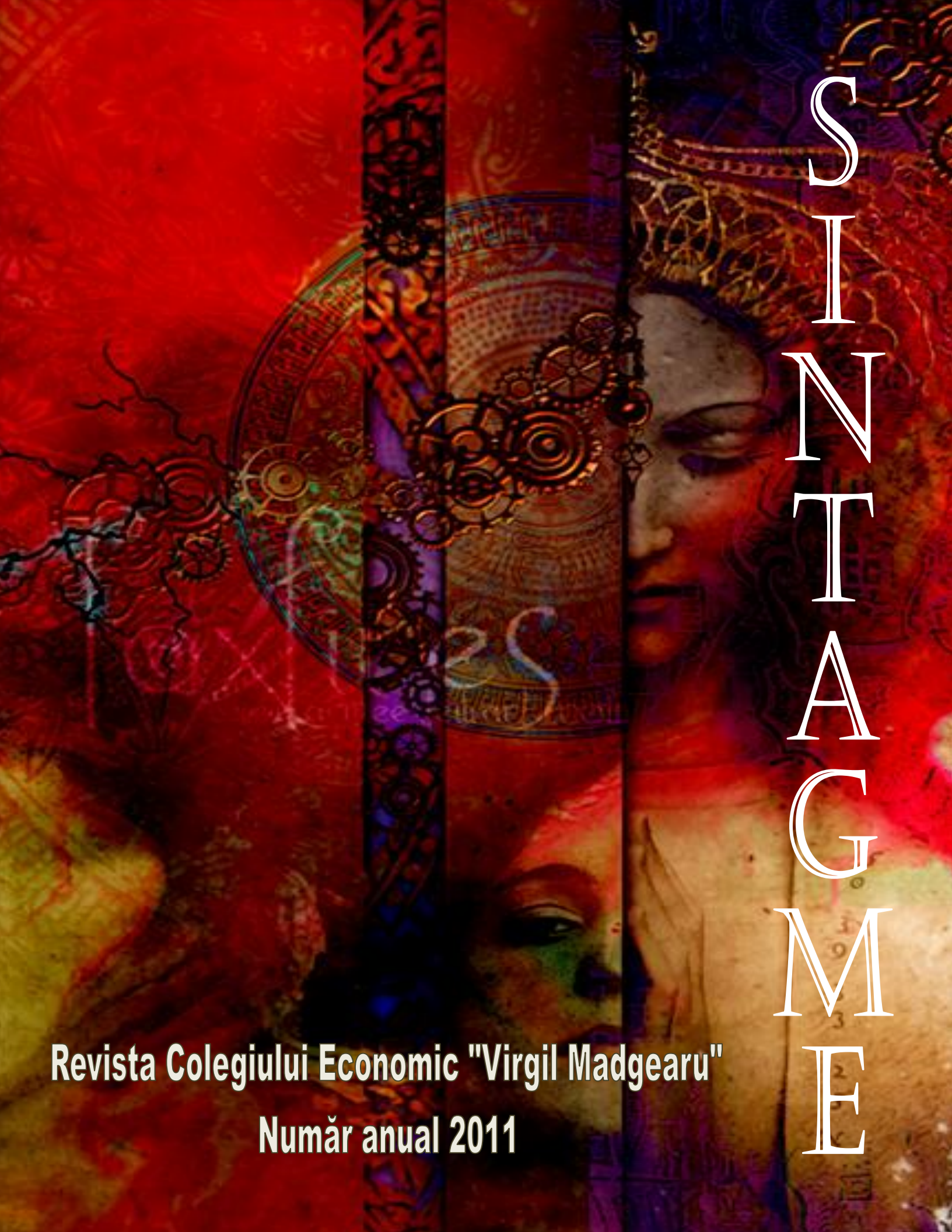

S I N T A G M E

Revista Colegiului Economic "Virgil Madgearu"

Număr anual 2011

Colectivul de redacție
“Sintagme”

Directori:

Roxana Carmen Ionescu

Dana Iliescu

Anca Petrache

Profesori coordonatori:

Mariana Șchiaua

Maria Rădescu

Elevi:

Ioana Ciobanu

Matei Alexandru Popa

Ramona Andreea Dobrică

Laura Ilie

*Colegiul Economic “Virgil Madgearu”, bulevardul Dacia, numărul 34, sector 1,
București, telefon 021 211 72 56*

Cuprins

Editorial p.1

I. Trecutul

Privind trecutul prin prezent p. 4

Cetățile trecutului p.7

Bucureștiul cu "patină" p. 9

Moda în secolul al XIX-lea p. 12

Interviuri cu Trecutul p. 14

II. Prezentul

Exerciții de imaginație p. 24

Școala la prezentul continuu p. 31

Schițe p. 34

Despre muzică p. 41

Parte de carte p. 43

Cronică de film p. 45

III. Viitorul

„Sacru și profan” p. 47

„Sărmanul Dionis” p. 50

Cronică de film p. 52

Nimeni nu alege trecutul

Toată lumea te sfătuiește să uiți, să accepți și să ierți. Viitorul este cheia, speranța sau măcar iluzia succesului. Eu aleg trecutul pentru că în ciuda inerențelor și inexplicabilelor nostalgii, este un lucru cert, trăit din plin și asumat cu luciditate, liniștea și bucuria pentru ceva, doar al tău.

În Colegiul Economic Virgil Madgearu, trecutul este al tuturor, aici, tânăr sau trecut prin viață, elev sau profesor, ești parte din trecut fără să fii apăsător de presiunea modelelor, firesc, fără ostentație, solemn și inedit, ești tu însuși. Reușești acest lucru pentru că ...

Coperțile cărților rare se întrezăresc lângă altele, multe coperți noi lucioase, scilipitoare. Cărțile răsfoite sau citite, subliniate câteodată de un elev zelos, ele singure mai știu cați ani au. Noi le numim bibliografie obligatorie, pasiune, evadare, vis, poate câteodată răspuns pentru probleme de tot felul. Într-un cuvânt: Biblioteca.

Substanțele din laborator stau inerte în sticle și clondire ce l-ar face invidios și pe Faust, par scoase din alambicul lui Mefisto, alături de microscop și calculatoare. Tabelul lui Mendeleev își înșiră metalele rare lângă halatul scrobit purtat ora trecută de o fetiță cu WalkMan și nimeni nu sesizează ineditul. Mirosul acidului clorhidric este același.

Tablourile cu "mândre generații" de pe holuri zâmbesc sau râd în funcție de culoarea predominantă bleumarin sau galben. Tineri, elevi tineri și profesori tineri sfidează timpul, îi vezi, îi saluți pe toți din mers. Știind că și mâine vor fi aici, și mereu, sunt prietenii tăi

neștiuți, trecutul lor în acest liceu, devine și trecutul tău, tinerețea lor, a ta. Zâmbetul fiecăruia este, poate, singura bucurie într-o zi banală, când nu ți-a zâmbit nimeni.

Panourile cu diplome, fotografii, flori, picturi, șoapte sau râsete, bănci pline ochi, sau în așteptare, table albe sau cu mesaje fără destinatar cunoscut te așteaptă să cazi pradă curiozității. Trecutul pentru ele este ora, ziua, luna...cel mai demult, anul trecut. Deci, un fel de ieri. Dar trecutul, trecutul-trecut, unde este? Cu noi, fiecare îl poartă în ghiozdanul cu amintiri sau în servieta cu lucrări corectate, fiecare îl poartă cu sine și-l duce cum poate. În general, bine.

Tradiția aici înseamnă azi. Bucuria este generată de orice moment din trecut sau prezent. Speranța se numește viitor.

Vreau să trăiesc acest timp, aici, nu doresc să uit nimic, și când am să-mi pregătesc ghiozdanul pentru a doua zi sau pentru niciodată, o să iau cu mine totul: zâmbetele, șoaptele, clipele...multele clipe petrecute aici, devenite între timp trecut.

Profesor Maria Rădescu

Trecutul

“Acesta pare a fi trecutul. Un limbaj.”

Octavian Paller

Trecutul

Privind trecutul prin prezent

Aș vrea să încep prin a vă destăinui ceva, și anume că nu pot și de fapt, nu am putut niciodată să relatez ceva despre trecut dacă nu îmi imaginez că trăiesc atunci, în vremurile acelea demult apuse, care ne aparțin tuturor în aceeași măsură.

Când mă gândesc la trecut, mă gândesc la atât de multe lucruri încât nu mi-ar fi de ajuns o zi să vă împărtășesc ideile, gândurile mele.

Trecutul...este unul dintre puținele lucruri despre care putem vorbi cu certitudine, este primul volum scris al cărții numite timp, este acea amintire la care ne gândim mereu, este o parte a vieții noastre, etapa încheiată. Ca să ne facem o imagine, se presupune că prezentul este mult superior trecutului, se presupune că secolul XXI este incomparabil din toate punctele de vedere. Îmi permit să spun că nu este așa. Este adevărat că tehnica a evoluat, dar nu toată lumea înțelege că nu acesta este cel mai important lucru, că nu aceasta este esența, că evoluția rapidă nu este neapărat un beneficiu. De ce spun asta? Pentru că în trecut totul, dar absolut totul era altfel. Pe vremea aceea, oamenii vedeau cititul ca o activitate relaxantă, preferau cititul în detrimentul oricărei activități, se refugiau în citit și asta numai pentru că descopereau o altă realitate, o altă lume, fantastică, o atmosferă de epocă, lucruri care erau pe placul tuturor. Personajele erau

captivante, aveau altă ținută, altă prestanță, acțiunea era palpitantă, oamenii pierzându-se între paginile fine ale cărții.

Filmele erau rare, și totuși o peliculă realizată în trecut transmitea altceva, avea alt mesaj, profund, absolut.

Muzica, și arta în general, aveau o putere de persuasiune mai mare. Cu timpul însă, toate acestea și-au pierdut din intensitate, totul căzând în derizoriu, persoanele capabile neavând ocazia să se remarce, devenind captive în ceața prezentului.

De asemenea, când spun trecut, mă gândesc la trecutul istoric al

lumii, la personalitățile marcante, la acele povești cu ducese, prinți, prințese. O să amintesc aici două personalități istorice și anume pe împărăteasa Austriei, Elisabeta și pe prințesa de Wales, Diana. Deși amândouă au fost și sunt la fel de cunoscute, au trăit la circa un secol distanță. Astfel se pot remarca diferențe cât și asemănări, de la viața agitată cauzată de titlul nobiliar pe care îl dețineau, până la modul în care au influențat întreaga lume.

Aș vrea să mai adaug că trecutul este un capitol închis al existenței noastre și amintirile plăcute ne vor rămâne în suflet ca un miraj, ca un suvenir al inimii noastre, lăsând în urmă toate întâmplările triste, toate suferințele și deznădejile. Așadar, consider că prezentul și viitorul sunt relative, pe când trecutul este tot ceea ce știm, este cel care a contribuit la formarea noastră ca oameni, ca elevi. De aceea cred că timpul ne-a dat tuturor lecții importante de viață, ne-a indicat valorile fundamentale și ne-a conturat într-o oarecare măsură viitorul.

Maria – Alexandra Negrea
Clasa a X a G

Trecutul

Cetățile trecutului

Rătăcim prin cetate și veacurile încărcate de istorie ale evului mediu se perindă în fața noastră. Pășim pe strazile înguste pavate cu piatră de rau, urcând pante mai line sau abrupte, trecem pe sub bolți întunecate și ne lăsăm furăți de jocul de linii al acoperișurilor, de veselia caselor ce strălucesc multicolor sub soare. De pe platoul superior, zidul cetății și turnurile creează o imagine sumbră, dar semeață. Ele salutau în vremuri de pace trecătorii din vale și avertizau în vremuri tulburi că locuitorii cetății sunt pregătiți să reziste tendințelor de cucerire.

Complex medieval de arhitectură militară civilă ecleziastică de valoare europeană, Sighișoara este printre puținele orașe-cetate locuite din Europa și singurul conservat în cea mai mare parte dar și locuit din România. Datorită arhitecturii sale

remarcabile, a poziției dominante și a ambianței geografice, orașul a fost supranumit încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea "Perla Transilvaniei".

Planul orașului-cetate este caracteristic orașelor germane întemeiate în evul mediu târziu. Întemeierea localității conform

cronicelor din secolul al XVII-lea este datată la 1191 și 1198, însă fără bază documentară.

Sighișoara se prezintă astăzi ca cel mai bine păstrat complex medieval din întreaga Românie. Alături de monumentele ce le putem admira în Muzeul de Istorie din splendidul Turn cu ceas, reușește să reflecte prin exponatele sale, viața economică și politică a locuitorilor din vremurile străvechi până în zilele noastre.

Laura Ilie
Clasa a XI a A

Bucureștiul cu "patină"

Soarele de primavară mă îndeamnă la plimbare. Programul și agitația zilnică m-au făcut să uit unde trăiesc și nu mi-am satisfăcut niciodată plăcerea de a medita , visa, asupra temei „Bucureștiul de altă dată,,.

O pauză ivită pe neașteptate a fost binevenită pentru intenția mea. Am auzit vorbindu-se despre eleganța vremurilor trecute, despre „Micul Paris”, cum era denumit Bucureștiul în trecut , iar dorința mea de a regasi craâmpeie de odinioară m-a îndemnat să pornesc la drum.

Din Bd.Dacia, o arteră importantă cu multă culoare arhitecturală, am pornit spre Piața Lahovari, de unde putem ajunge în cele mai vechi și cunoscute străzi ale orașului.

Vechile magazine de cafea ale armenilor mă îmbată cu mirosul de cafea si mă transpun în trecutul trăsurilor cu cai.

Imaginația mea se întoarce în trecut și parcă văd doamnele îmbracate în crinoline , cu pălăriiuțe împodobite cu flori și nelipsita umbreluță.

Țelul plimbării mele este să regăsesc vremurile de altă dată . Și unde aş regăsi mai bine trecutul decât pe Calea Victoriei?!

Am ieșit la Palatul Telefoanelor, zonă care a fost inima Capitalei atât la cumpăna veacurilor XIX și XX, cât și mai târziu. Aici s-au aflat restaurante și magazine , prăvălii de tot felul, dar mai ales „Terasa Oteteleseanu”, o „Academie literară a scriitorilor”.

Mă îndrept spre renumitul local în care „scriitorii, artiștii, publiciștii au înfipt steagul republicii lor la Capșa”. Apogeul gloriei a fost atins la Capșa înaintea primului Război Mondial, aceasta devenind o „cafenea literară” datorită prezenței clientelei artistice și scriitoricești în saloanele sale.

Îmi continui plimbarea pe lângă Fântana Sarindar, vechiul loc de întâlnire al doamnelor și domnițelor și-mi propun să mă așez la o masuță din Centrul istoric al Bucureștiului: „Lipscani”.

Odată ajunsă pe strazile „Lipscaniului” am rămas uluită de contrastele frapante ale Bucureștiului de azi, ale nepăsării oamenilor față de trecut, de istorie, de artă și frumos. Aici poți găsi de la cea mai cruntă mizerie până la cele mai de lux terase, de la galerii de artă până la dughene "de consignație", de la hoteluri de lux până la ruine locuite încă în mod miraculos, de la conacuri vechi ce stau să cadă până la bizara "arhitectură capitalistă de tip nou".

Vestita "Cafenea Veche" stă închisă, cu obloanele negre de metal trase. Mai încolo, Hanul lui Manuc împărtășește și el aceeași soartă. Ansamblul de la "Curtea Veche" dormitează închis și pustiu.

Ca un sfârșit al plimbării mele , rămân cu o nostalgie sufletească și cu dorința de a trăi zilele de odinioară, în liniștea și armonia vremurilor pierdute.

Luisa Avram
Clasa a X a G

Trecutul

Moda în secolul al XIX-lea

La începutul secolului al XIX-lea, statutul social al femeii era influențat exclusiv de pătura sociala din care acestea proveneau. Sub influența Occidentului, femeile de la oraș au început să se modernizeze și să iasă din condiția de casnică. Acestea încep să se îmbrace ca la Viena și Paris, poartă mănuși, evantaie, peruci sau meșe, pantaloni, pălării și tot felul de umbrele dichisite.

Să realizăm, pe scurt, o trecere în revistă a evoluției modei feminine, având în vedere că la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea a fost perioada în care au avut loc transformări spectaculoase în ceea ce privește modul de concepere și prezentare a toaletelor.

Rochiile din 1840 au fost dominate de restrictivul corset și juponul cadru. Plenitudinea fustei a fost la început realizată prin adăugarea de mai multe straturi de jupoane care să conducă la fusta crinolină din 1850, care i-a luat locul fustei cu trenă din anii 1860. Numai în 1890 fusta a luat o formă relativ mai subțire, dar tot nu s-a renunțat la corset. În general, stilurile din secolul al XIX-lea au fost

elegante, dar nu ușor de purtat, chiar incomode, rochiile sau fustele fiind realizate în multe straturi cu decorațiuni complicate și cantitate mare de material.

Îmbrăcămintea pentru bărbați accentua conturul siluetei, era strânsă pe corp, iar pantalonii aveau cute obținute prin călcare, la care se purta o cămașă cu guler întărit, ținuta de ocazie devenind smochingul.

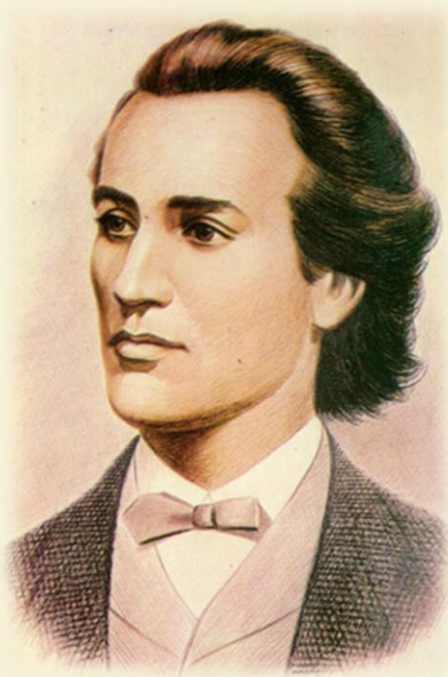
Moda din deceniul al șaptelea al secolului al XIX-lea spunea că este o onoare ca soțiile boierilor să-și conducă trasurile, în plimbările lor pe Calea Mogoșoaiei! Și imaginați-vă doamne la braț cu domni, îmbrăcați în acele costumații "de epocă"! Ce priveliște minunată și câte nostalgii se nasc amintindu-ne de acea perioadă!

Îmi vin în minte imagini din epoca în care *Scarlet* se îndrăgostea nebunește de *Rett Butler*, în celebra ecranizare "Pe aripile vântului".

Maria-Raluca Florea
Clasa a X-a G

Interviuri imaginare cu Trecutul - Mihai Eminescu

Lupta lui Eminescu , a geniului romantic,cu vremea lui este o concluzie trasă cu necesitate din toată istoria culturii.Înălțându -se deasupra lumii contemporane,prin autenticitatea și sinceritatea faptelor sale de viață , prin înălțimea gândurilor și a aspirațiilor sale,artistul intră în conflict cu societatea ,cu convențiile și prejudecățile ei ,cu obstacolele de clasă, cu nonvalorile ,cu neînțelegerea și invidia ,de aceea pentru posteritate artistul a devenit un erou a cărei luptă și cădere dobândesc un caracter tragic și exemplar.

Vom încerca să pătrundem în viața marelui poet român în rândurile interviului ce urmează:

-Numele meu este Monica Necula și aș dori să- mi acordați câteva minute pentru un interviu.

-Sigur.

-Domnule Eminescu, ați fost de acord cu schimbarea numelui d -voastră din Eminovici, cum era inițial?

-Da, nu m-am împotrivit la fericita inspirație a domnului Iosif Vulcan.

-Ce v-a determinat să scrieți prima poezie?

-O!prima poezie!”La mormântul lui Aron Pumnul a fost scrisă pe fondul suferinței.M-a marcat moartea profesorului care m-a inițiat în arta scrierii.

-S-a discutat mult despre “pesimismul înnăscut “ al dumneavoastră,ce ne puteți spune cu privire la această remarcă?

-Nu m-am născut cu siguranță pesimist,ca poet romantic mi-am exprimat dezgustul față de realitățile sumbre în mijlocul cărora am trăit. Fie că m-am refugiat într-o lume a mea, ireală, fie că am împărtășit dureroase accente de decepție ,de dezcurajare. Însă operele mele stau dovadă a faptului că nu eram un asemenea pesimist, în poeziile mele regăsindu-se numeroase acorduri de bucurie ,de lumină,o vibrantă sete de viață.

-Remarcabila poezie care stă în fruntea operelor d-voastră este “Luceafărul”;ce v-a determinat să semnați o asemenea lucrare?

-De-alungul vieții am fost un poet romantic.Am năzuit către o lume ideală,plină de umanitate,de frumusețe morală și spirituală,de dreptate.Prin propria experiență de viață am observat că lumea din vremea mea,societatea în care eram silit să trăiesc înăbușe aspirațiile nobile,nesocotind cele mai alese sentimente ale oamenilor.Am fost copleșit de adversitățile unei orânduiri nedrepte,care nu mi-a înțeles,ba chiar mi-a respins idealurile,și am transpus ,prin intermediul simbolurilor,poemul “Luceafărul”. Hyperion, astrul ceresc mă întruchipează, punându-le celor care-i refuzaseră noblețea idealurilor lui:

“Trăind în cercul vostru strâmt/Norocul vă petrece/Iar eu în lumea mea mă simt /Nemuritor și rece.”

-Se știe că în lirica eminesciană natura are o prezență continuă, de ce?

-În opinia mea natura se întrepătrunde cu viața omului, se contopește cu destinul lui, participă la bucuriile lui, tristețile și năzuințele lui. Am încercat în poeziile mele să proiectez bogăția propriilor sentimente pe o infinită varietate peisagistică, elementele naturii fiind în deplină concordanță cu stările mele sufletești.

-Ce v-a determinat să dați glas protestului împotriva societății în care ați trăit ?

-De foarte multe ori optimismul, dorința mea de viață, mi-au fost zădărnicate de rânduialile sociale și politice din societatea românească. Am încercat prin versiuni încărcate sentimental să adresez protestele mele împotriva corupției, cosmopolitismului și imoralității.

-O astfel de poezie este "Împărat și proletar", de ce sentimente ați fost cuprins când ați scris-o ?

-Cum am mărturisit ulterior : "am scris-o într-un timp când sufletul meu era pătruns de curățenia idealurilor, când nu eram rănit de îndoiala.

-Domnul Titu Maiorescu remarcă: "dacă Eminescu ar fi primit un premiu academit pentru poeziile lui, ar fi întâmpinat o asemenea propunere cu un răs homeric". Dați-mi voie să vă întreb de ce nu v-ați dorit premii sau distincții?

-Luxul stării materiale, ambiția, iubirea de glorie nu au fost în niciun grad obiectul preocupărilor mele; am scris din plăcere nu pentru a primi distincții.

-Mi-ați putea da exemplul de o persoană cu care ați susținut convorbiri literare și v-a făcut plăcere?

-Am avut convorbiri literare cu numeroși oameni importanți, însă Carmen Sylva, regina României a fost o personalitate pe care nu credeam că voi avea ocazia să o cunosc.

În vara anului 1889 s-a stins din viață Eminescu, dar atunci a murit numai omul. Poetul murise de mult, în 1883, pe când a încetat pentru totdeauna ceea ce fusese Eminescu.

Înnebunit de lăcomia oamenilor din jur, Eminescu este omul a carui dramă se poate asemăna cu aceea înfățișată de Leonardo da Vinci în chip geometric, în cascade de dreptunghiuri, simbolizând neîmplinirea vieții lui. Soarta lui de mare poet universal abia acum începe, după mai bine de un veac și jumătate de la nașterea lui, când oamenii poporului său, pe care l-a iubit cu dragoste neschimbată, se apropie din ce în ce mai mult de uimitoarea sa compoziție. Este un rod al suferinței sale ca om, al dramei sale ca artist și al dragostei sale față de poporul nostru. Nimic nu exprimă mai întreg legătura acestui poet național cu ființa poporului său, decât cuvintele pe care el însuși le-a scris într-o clipă din acelea rare de conștiință lucidă asupra geniului său atât de reprezentativ: "Dumnezeul geniului m-a sorbit din popor cum soarbe soarele un nour de aur din marea de amar"

Necula Monica

Clasa a XI-a I

Trecutul

Interviuri imaginare cu Trecutul - Despre culori cu George Bacovia

Bacovia se proiectează pe scena lui provincială ,care ține loc de “teatrum mundi” ,când ca un ecou docil al spaimei universale,ca victimă mută și neputinciosă în fața tiraniei societății,când ca un revoltat împotriva destinului său cel puțin ca spirit lucid ,întâmpinându-și condiția cu o demnă resemnare.Traversând în fulgere scurte un orizont opac,poet al eșecului și al speranței resurcită din cenușă.

Datorită profunzimii sale, am decis împreună cu ceilalți ziarști interviuarea lui George Bacovia.

“-Bună ziua! Aș dorii să mă prezint,sunt Cristina,reporter al revistei liceului “Virgil Madgearu” și aș dorii să îmi acordați un interviu , se poate?

-Bună ziua, tânără copilă!Dacă mărturia mea în versuri sau în proză vă va ajuta în idea că opera literară este o emanație a negrului meu suflet, cu mare placere.

-Îmi puteți spune cum ați debutat în vasta lume a literaturii?

-Desigur, după ce am absolvit Facultatea de Drept nu am dorit să devin jurist, ci un modest profesor. Cu poemele pe care le prețuiesc enorm, m-am încadrat între cei mai de seamă simbolişti români, lăsând o pagină "obscură" în istoria literară românească.

-Care au fost temele care v-au marcat opera şi tot odată existenţa?

-În poezia m-a obsedat întotdeauna un subiect de culoare, picture cuvintelor sau audiția colorată, iar în viață culpabilitatea existenței omului tragic modern m-a făcut să tresar.

-Observ că nuanțele culorilor au contribuit la conceperea faimoaselor opera bacoviene, care au fost acelea?

-După cum bine știți pictorul întrebuințează în meșteșugul său culorile. Pe acelea le vezi, dar eu am căutat să le redau cu înțelegență prin cuvinte. Fiecărui sentiment îi corespunde o culoare. Acum m-a influențat galbenul, culoarea deznădejdiei. De aceea și ultimul meu volum de poezii poartă titlul "Scânței galbene". În plumb văd culoarea galbenă, compuşii lui dau precipitat galben, plumbul ars e galben, sufletul ars e galben.

-Un element prezent în tematica operei dumnevoastră sunt florile și coloritul acestora, de ce tocmai acestea?

-Invocația florală nu numai că nu izbutește să împrăștie depresia, dar o argumentează sau cel puțin o pune în evidență, astfel florile mele preferate sunt cele intens colorate: rozele, crinii, violetele. Efluviile lor sunt neputincioase în fața sufletului universal. Ba chiar cele dintâi victime ale declinului materiei sunt florile. De aceea floarea bacoviană nu dispune de nici una dintre însușirile edenice. Mirosul și culoarea nu evocă paradisul, ci infernul.

-Aș mai vrea să vă cer părerea despre omul din ziua de azi?

-Omul generației tale este același ca și cel de acum 100 de ani, masca diferă. Fatalitatea nu mai intervine în viața omului pentru al pedepsi, fiindcă acesta îi acceptă provocarea în numele unor valori proprii, în numele sensului cu care el ține să-și justifice existența.

-Mă simt onorată că ați putut să îmi împărtășiți aceste detalii privind opera dumneavoastră!

-De asemenea, mă bucur că ați ales ca prin intermediul meu să răsfoiți una dintre paginile trecutului.

Cristina Dinu
Clasa a XI a I

Interviu rî imagine cu Trecutul -

Liviu Rebreanu

Ne aflăm în fața unui scriitor obiectiv, care are puterea de a prezenta viața în complexitatea ei socială și psihologică, prin personaje surprinse în umila și precara lor realitate socială.

-Bună ziua, domnule Rebreanu, vă mulțumim că ați acceptat să ne acordați acest interviu.

-Bună ziua!

-Domnule Rebreanu, ne puteți rezuma în câteva rânduri viața dumneavoastră? Cititorilor le-ar face o mare plăcere să vă cunoască adevăratele trăiri relatate chiar de dumneastră.

-Desigur, plăcerea ar fi de partea mea. Lumina zilei am zărit-o pe 27 noiembrie 1885, la Cluj, tatăl meu fiind învățător am fost îndrumat către tainele literaturii și a cunoașterii înainte de vreme. După terminarea liceului german din Bistrița, am studiat la Sopron, după care m-am înrolat în armată, unde am ajuns ofițer la austro-ungari. Sub presiunea unor încurcături bănești, am fost forțat să demisionez din armată; în prealabil, am scris în "arest la domiciliu", apoi am avut oportunitatea să îmi public propriile lucrări, ca de exemplu *ION*, scris în timpul ocupației germanice dar și "Pădurea Spânzuraților" scrisă sub război. Pot afirma că viața mea a fost îndrumată de sentimente puternice de admirație față de cultură, de artă și de frumos, lucru ce mi-aș dori ca și cititorii acestei reviste să îl simtă, îmi

doresc nespus ca și ei să prețuiască valorile românești și să contribuie la înmulțirea lor.

-Care credeți că este opera care a reușit să vă definească întreaga muncă?

-Mulți critici cred că *ION* este creația care a excelat, el oferindu-mi titulatura de creator al romanului obiectiv.

-Pe baza căror curente este creat romanul?

-Curentele literare cu influențe pregnante în conceperea operelor mele sunt:realismul prin caracterul monografic al satului, prin drama pământului și naturalismul,prin construcția unui personaj ieșit din limitele firescului, dorința lui Ion de pământ devine o patimă, iar protagonistul un caz patologic.

-Care este crezul dumneavoastră literar?

-Opera literară trebuie să exprime pulsația vieții adevărate prin imaginea personajelor complexe, nu frumosul, falsul care rămâne numai o născocire omenească.

-Ce puteți să ne spuneti despre perioada de creare a romanelor care au în centrul lor "problema țărănească"?

-Revenirea în Prislop, a fost un moment în care sufletul țăranesc a luat forma unor minunate scrieri, acolo am luat contact cu țăranul român, acolo l-am cunoscut mai bine, acolo m-am impregnat de toate suferințele și visurile lui - lucruri care au trecut în literatura mea...

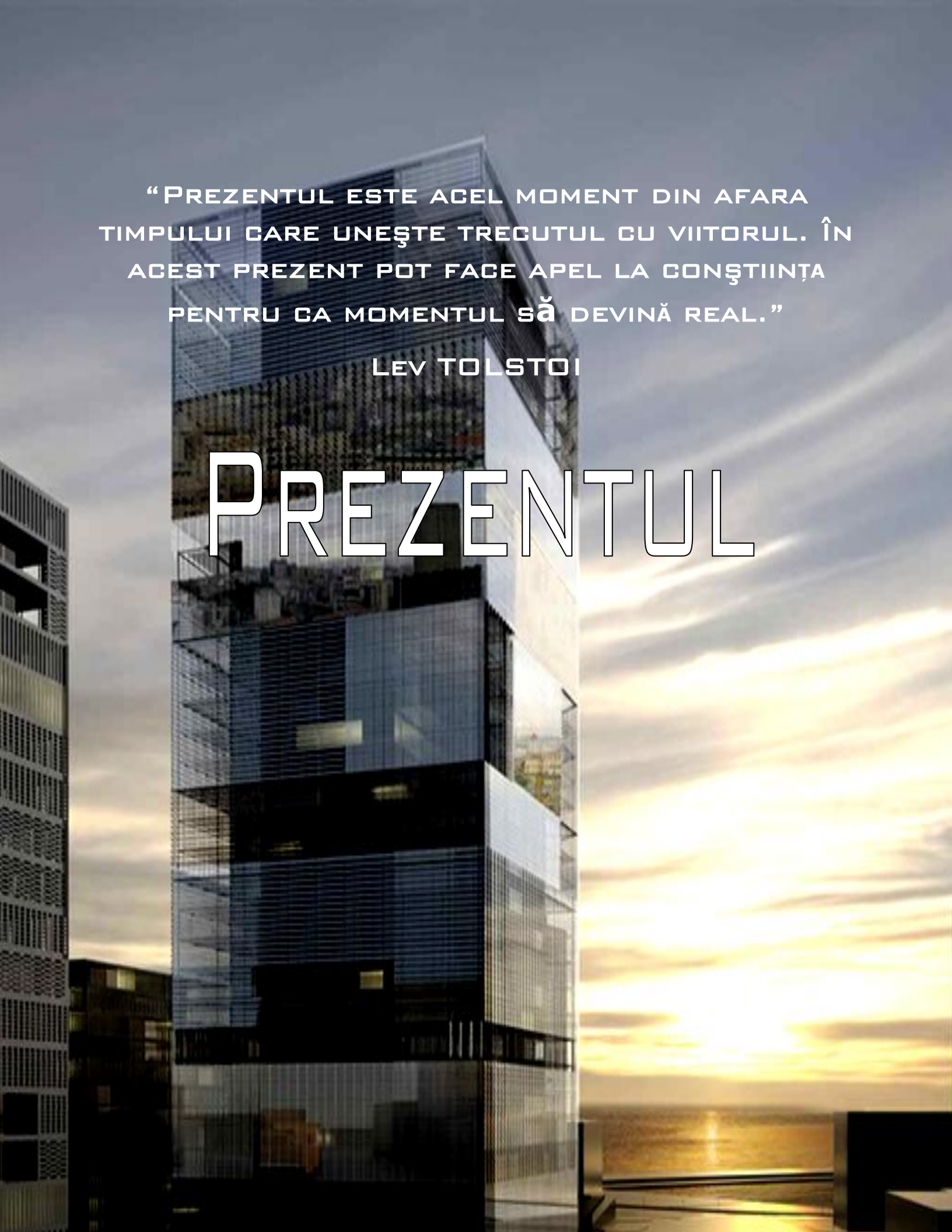
-Vă mărturisesc sincer că și eu vă apreciez acest roman, el mi-a stârnit setea de lectură.

Vă mulțumesc pentru acest interviu acordat, mulți tineri liceeni vă vor fii recunoscători!

Grigore Ruxandra

Clasa a XI-a I

A full-page background image featuring a modern glass skyscraper, likely the Burj Khalifa, with its facade reflecting the vibrant orange and yellow light of a sunset. The sky is filled with soft, wispy clouds, and the sun is low on the horizon, creating a strong silhouette effect on the building's structure. The overall mood is contemplative and inspiring.

“PREZENTUL ESTE ACEL MOMENT DIN AFARA
TIMPULUI CARE UNEȘTE TRECUTUL CU VIITORUL. ÎN
ACEST PREZENT POT FACE APEL LA CONȘTIINȚA
PENTRU CA MOMENTUL SĂ DEVINĂ REAL.”

LEV TOLSTOI

PREZENTUL

TEST DE IMAGINATIE

Art omului

Incepe sa imi fie teamă. O frică stranie mă cuprinde, parcă strecurându-se prin venele mele si ajungând in ochi, unde, cu o iuțeală aparte, ma orbește.

Nu inteleg multe, dar cel mai neinteles lucru pentru mine, sunt eu. Teama aceea, ma instraineaza de ceea ce simt si ma intreaba zilnic daca stiu cine sunt.

Poate ca la un moment dat o sa ma prind ce, sau cine sunt. Dar mai apoi voi ramane cu o intrebare. Ce esti tu?

Cine esti tu, acela care ma critici si care imi impui norme, dogme si ma controlezi fara sa imi dau seama? Cine esti tu care imi spui sa fiu un cliseu? "De ce imi rupi aripile?" Si de ce imi impui fara sa vorbesti, ce sa spun?

Eu sunt voi. El suntem toti. El este intrebarea, regula si rusinea de cine suntem. Vreau sa stau pe cea mai inalta cladire din Bucuresti intr-o zi cu cerul gri, si sa fiu lovit, pedepsit de miile de mici picaturi, care, de fiecare data cand ma ating imi reproseaza tot ce eu incerc sa ascund si tot ce voi incercati sa dezgropati. Sunt diferit? Sunt. Sunt narcisist? Sunt. Sunteti revoltati de adevar? Suntem. Pentru fiecare moment in care incerc sa ma descopar, imi indepartez intr-un simplu si chirurgical mod, inca o zi din existenta. Pentru fiecare moment in care incercati sa ma descoperiti, imi indepartati brutal un an din viata. Va frapez? Va fascinez? Va scarbesc? Bine. Asta imi doresc. Masca mea de ploaie, praf si sunete infundate de masini nu poate fi penetrata. Nu stiti si nu intelegeti ca nu protestez. Eu doar ma expun si ma vand voua pentru o inutila armura pentru care va implor.

Eu sunt voi pana la ultima cicatrice.

Pana la ultimul tipat.

Sergiu – Chris Marasoiu
Clasa a X a

C o n t r a s t d e s e n t i m e n t e

T E S T D E I M A G I N A Ț I E

Trezită din somnul dulce al nopții trecute, privesc spre fereastra aburită , apoi mă simt ca și izbită de poeziile bacoviene. Brusc încep să traversez prin imaginație și să înot prin gânduri răvașite. Am intrat într-un vis luciu ca oglinda , eram trează dar visam.

Ceața deasă a dimineții ce altă dată îmi părea precum niște pereți albi ca ghiociei, astăzi mă izola de tot ce eram înconjurată, eram prizoniera sa. Brâul de mărgăritare de altă dată se transforma într-un gherghef de aur întunecos, mirosul frunzelor moarte mă ametea. Nu mai puteam gândii la tot ceea ce îmi plăcea mai mult, la tânăra natură învingătoare , la mugureii acesteia, ci vedeam doar transformările crudei toamne .Eram plecată cu sufletul sub acoperișul de argint al iernii.

Cu fiecare gram de rațiune , inima imi îngheța și simțeam sulite ce se înfigeau tot mai în adâncul meu. Gândurile imi curgeau ca roiuri scripitoare de unde , durerile nu le mai simțeam, caci eram deja sfârșită.

Era o dimineață de aceea, în care simți că pentru tine totul e terminat, nu mai ai scăpare. Din imaginație am leșinat în jocul somnului. După câteva ore de somn fui trezită de o lumină strălucitoare, ceata se ridica, norii la fel, iar inima-mi redevenii la loc plină. Acum lumea-mi aparținea. Totul strălucea , același miros al frunzelor mă îmbăta, mă facea să simt că plutesc. Totul părea magic, dar imi părea incredibil :de la dimineața rece, înfrigurată, posomorată, chiar dureroasă să urmeze așa o zi...

Sentimentele-mi săltau, inima-mi pulsa și-mi înfierbânta tot sângele , ideile se transformau în sentimente și-mi adusei aminte de tot ce îmi era și-mi va fi drag.

Probabil vor urma multe zile asemeni acesteia și poate soarele nu va mai ieși atât de repede. După toamna vijelioasă vine iarna ucigătoare , apoi primăvara renăscătoare. Mă voi înarma cu putere și curaj căci vara mă așteaptă, iar până la ea este cale lungă. Acum doar visez....

Luisa Avram
Clasa a X a G

TEST DE IMAGINAȚIE

Zâmbete forțate

Când încerci să pară că totul este la locul lui, totul este roz sau albastru ca cerul senin, iar defapt în tine fierbe adâncă povară a propriilor cugetări, presiunea aceea te lasă fără suflare.

Încercarea disperată de a zâmbi devine imposibilă, căci metamorfoza dintre trup și suflet este singura cale către zâmbetul deplin. Priviri duioase ce sunt încetoșate de lacuri tulburate, gânduri răvășite de gesturi nesemnificative, reacții indescifrabile, toate ascunse sub invelișuri aparente. Te-ai întrebat vreodata de ce faci toate astea? Poate că încerci să îți protejezi intimitatea, sau să nu îi faci pe alții să se întristeze, dar cred că cel mai bine e să fi tu însuși, căci prefăcându-te îi lovești pe ceilalți fără să îți dai seama.

Fericirea de azi neutralizată cu lacrima de mâine, amplificată cu surâsul de ieri, îți vor da starea ce va urma. Să nu fi uimit dacă nu te înțelegi, pentru că ești o fire ceva mai complexă decât bănuiai.

Fără superficialitate, fără minciună... Sunt foarte curioasă cum ar arăta lumea, dacă toți ar spune exact ceea ce cred, dacă s-ar comporta exact așa cum simt, impunându-și doar regulile cuviincioase ale vieții colective.

Peste o întâmplare treci repede cu vederea, dar sentimentele care se construiesc în urma acesteia îți colorează destinul, ele nu dispar, doar se preschimbă.

Am dobândit o doză de indiferență care mă ajută să trec peste multe, amintiri de povestit sau doar de păstrat în suflet. Preocupările noastre principale, pe care le pot compara cu un proces de auto-torturare îți întunecă orizontul, te fac nepăsător față de lucrurile special create pentru a te bucura.

Ceea ce ne lipsește cu adevărat este recunoștința. Îndură, treci cu vederea, speră, impune-te, analizează, critică atunci când e cazul, construiește în interiorul tău, oferă ceea ce ai de dăruit, crede în ceilalți, fi tu însuși.

Privesc și zâmbesc la fulgul de nea ce coboară asupra-mi, iar raza de

soare care trezește speranța, imi ridică sprâncenele spre cer, tot ceea ce am vrut si ce-mi doresc, zâmbesc cu sufletull.

Căci lucrurile mari nu prea mai au însemnătate, iar tot ceea ce te mai face uneori sa fi cu adevărat fericit este regăsit doar in "banalitati", in cele mai neimportante gesturi, iar daca te întrebi de ce, îți voi spune că acelea sunt lucrurile care au o singură față, sunt lucrurile mici care trebuie să te facă fericit fără să te condiționeze, trebuie doar să le înțelegi..

Bucură-te de nimic, multumește pentru ceea ce ai, fi fericit pentru ceea ce nu ai pentru ca poate nici măcar nu ai nevoie. Aspiră către lucruri mărețe, visează, caci acesta este drumul către stele.

Ma învârt în jurul unei idei fără să știu care este aceea. Încerc să mi identific sentimentele, dar acestea se ascund de mine. Indiferența este starea care îmi definește starea în acest moment, iar unda luminoasă care mi-a pătruns pe fereastră într-o zi începătoare de primăvara mă răsfăța, mă mângâie. Buzele mi se arcuiesc, închid ochii si visez, iar acest suras își pune amprenta pe mine pentru orele de liniște pe care le mai am. Visez..

Luisa Avram
Clasa a X a G

Cutreier veacurile sintetizate în idei, doctrine, dogme, mitologii, toate așezate cronologic în câteva volume, veacuri patate cu sangele celor viteji. Veacuri a căror origine va rămâne pururi nedescifrabilă pentru condiția umană. Timpul și spațiul edenic, totalizarea contrariilor, ființa androgină, toate sunt, inconștient, idealul absolut de fericire al fiecărui om. Timpul este atras de om, prin el, prin voința de a trăi, de a simți durerea sacrificiului. Pentru un om, timpul este acel ceva închis, sub cadranul de sticlă al unui ceasornic, pentru alt om timpul este stâlpul în jurul căruia își construiește întreaga viață, însă toți conștientizează momentul în care timpul se va opri.

Intuind așadar că timpul care apare între două persoane, între două fenomene sau etape se degradează odată cu scurgerea, cel puțin omul se vede aflat într-un spațiu al realității care-l amenință cu sfârșitul nimicului, adică tocmai cu acele lucruri care vin după nimic. Omul se teme situații alambicate, fără soluții clare, îi e frică de intervale. Pentru el, timpul e o amenințare.

Încerc și eu să fug în goana vechilor tradiții. Aș vrea să fiu o tânără burgheză, o tânără țărancă prinsă în jocul horei, aș vrea să fii putut savura voluptatea vremurilor trecute fără de care cele prezente îmi sunt distante, idilice și atât.

A rămas o dâră difuză de remușcări. Oarbă se lovește de umbra imobilizării mele în timp. Încearcă să se elibereze de coșmarurile zilelor tipărite-n calendar și rămâne în pragul uitării, uitării de sine.

Dinu Cristina
clasa a XI a I

Șoapete

TEST DE IMAGINAȚIE

Sunt om, lucru care nu m-a oprit niciodată. Sunt muritor, dar în același timp pot fi etern.

Era o perioadă când simțeam că pot face orice, dacă speram destul, dacă îmi imaginam. Însă timpul trece și nimeni nu poate face nimic în privința asta. Speranțele mele, dorințele și năzuințele au dispărut cu timpul și am ajuns să cred ceea ce îmi spune lumea.

Suntem crescuți de mici să ne acceptăm drumul, să nu luptăm cu destinul, să facem fiecare pas ca un întreg, ca un tot unitar creat cu unicul scop de a ne trece pe toți printr-o tristă matrită a normalității.

Lumea, este un loc pustiu, căci nimeni nu diferă decât prin corp, sufletul fiind lăsat la mila eternei conștiințe și a gândului că nu putem scăpa de noi înșine. Toți ajungem să sperăm și să credem aceleași lucruri.

Visez la un viitor diferit. Un viitor în care oamenii vor fi ființe individuale, care nu doar există, ci care trăiesc. Visez să merg la nesfârșit pe lungile străzi din Praga, simțindu-mă singur și totuși înconjurat de suflete. Să mă opresc la o terasă, și să mă uit în depărtare la nenumăratele turnuri ale multor biserici și castele. Să las banii sub scrumieră și să plec mai departe, printre alte clădiri, alte alei și alți oameni. Să ajung seara la un mic hotel din centru, și să stau ore în șir ascultând freacăta vieții pe înguste străzi. Vreau ca vechiul miros al pietrelor, să-mi invadeze nările și să mă adoarmă.

Vreau să treacă ani peste mine, și peste voi toți, și să mă prindă viitorul în bătrâna mea închisoare. Cum ar fi? Un mic apartament, aranjat puțin simplist, puțin bătrânesc, undeva în New York, undeva în viitor? Pereți mari din sticlă, asemenea ochilor unui corb, cercetând o pădure de fier și ciment?

O bibliotecă mică dar bogată, în dreapta unui șemineu alb? Un proiector de holograme si poate....
Sau doar o simplă cabană în munți, ascunsă de judecata timpului și a lumii?

Până la ce vârstă ai mai părăsi casa? De la ce vârstă nu mai ai voie sau chiar nevoie sa te bucuri?
Visez la un club, albastru neon, adânc în inima unui zgârie-nori, poate, in Paris? Parcă aud, o muzică
electro puțin sinistră emanând de după ușile lui, iar geamurile, de un verde fluorescent, parcă le
văd, vibrând.

Vreau o lume în care, dacă îmi doresc cu adevărat, să pot muta munți, și despartii oceane. O lume în
care eu să fiu creatorul. Judecata să-mi aparțină, iar dreptatea la fel. Iar ca mine sa fie milioane.
Vreau o lume în care toți să fim, supremi...dar normali...ciudați, în funcție de dorințe...

Ce sunt eu, daca nu suma tuturor dorințelor si faptelor?

Dacă îmi răpiți puterea de a visa și-mi legați mâinile, cum să mai exist?

Sergiu - Chris Mărășoiu

Clasa a X a D

“Cetățean activ al statului român,cetățean european” este un proiect care se desfășoară în liceul nostru pe perioada acestui an școlar(1 decembrie 2010-31 iulie2011). Cu o valoare totală de 1.280.798 lei, proiectul are un grup țintă format din 729 elevi și profesori ai Colegiului Economic “Virgil Madgearu”.

Obiectivul principal al proiectului îl constituie dezvoltarea în rândul tinerilor a cetățeniei active și spiritului antreprenorial, prin organizarea colectivului de elevi ai școlii într-o structură simplificată, dar funcțională, asemănătoare statului român, cu exercitarea dreptului de a alege și de a fi ales.

Proiectul se derulează în parteneriat cu: Centrul Municipiului București de Resurse și Asistență Educațională, Asociația „Civicius România” și Asociația Culturală „Nouă ne pasă!”.

Proiectul nu are caracter politic ci unul democratic, de asumare a drepturilor și responsabilităților cetățenești naționale și europene, alături de apărarea drepturilor omului

Demersul vizează formarea bunului cetățean , în sensul transmiterii de cunoștințe , dezvoltării de drepturi și atitudini care să-i permită individului să perceapă și să înțeleagă modul în care societatea trebuie să funcționeze. Rolul școlii este acela de a pregăti cetățeni responsabili care știu să analizeze probleme controversate , să influențeze politicile publice , să-și exprime opinia. Școala trebuie să-i învețe pe elevi să participe la viața comunității , să le pese de lumea în care traiesc. Avantajele educației extrașcolare sunt multiple pentru că demersul este realizat din perspectivă interdisciplinară , ceea ce favorizează spiritul democratic , interesul pentru viața socială și politică . În acest sens , activitatea extrașcolară este o oportunitate ce trebuie valorificată în direcția eficientizării și focusării ei pe educația civică a elevilor.

Prin acest proiect se încearcă o familiarizare a elevilor cu tot ceea ce înseamnă spiritul civic. Principalele activități din cadrul proiectului sunt: promovarea proiectului, crearea statului-școală: alegerea Adunării Constituante, crearea Constituției statului-școală, crearea Administrațiilor Publice Locale, crearea Parlamentului și Președinției, formarea Guvernului; funcționarea Administrației Publice Centrale: școala de vacanță- sesiune parlamentară extraordinară; vizită la Parlamentul European, funcționarea administrativă a statului școală: proiecte propuse și implementate de elevi, evaluate și selectate de ministerele deja create, cu teme date în patru domenii de interes: mediu, social, antreprenorial și cultural.

Conștiința importanței de sine și apartenența la grup ne oferă oportunități de exprimare în sensul creșterii calității vieții de zi cu zi, al afirmării unor abilități administrative și de leadership, în sensul recunoașterii și promovării unor valori reale. Asimilate la această vârstă cetățenia activă și spiritul antreprenorial conduc la realizarea obiectivelor strategiilor europene și naționale de dezvoltare, în special la reducerea șomajului prin creșterea adaptabilității la actuala piață a muncii.

“Totul începe și se termină cu organizarea” așa cum spunea Aristotel. Gradul de civilizație al unei țări se reflectă în cetățenii săi. Vreau să cred că implicându-ne, fiecare dintre noi poate schimba ceva în statul-școală acum și poate mai târziu, vom reuși să consolidăm o altfel de civilizație, o altfel de Românie.

Monica Necula
clasa a XI-a I

Probabil că oricine se învârtă în jurul unui colegiu economic știe ce este aceea o firmă de exercițiu.

În linii mari, este un exercițiu al elevilor ce prevede simularea desfășurării activității unei firme. Altfel spus, este "joaca de-a serviciu".

Ce presupune? – Firma de exercițiu presupune foarte multă muncă și dedicare, seriozitate și interes

acordat din partea elevilor. Munca în echipă este esențială, iar comunicarea este ca și aerul ce-l respirăm. Pe lângă munca depusă în timpul orelor de curs dedicate "firmei de exercițiu", trebuie depusă și muncă în afara programului în vederea realizării diferitelor planuri și documente, precum și a materialelor. Materialele necesare pentru o firmă de exercițiu pot fi: cataloagele, pliantele, fluturașii, cărțile de vizită, rollup-ul, banner-ul, ecusoanele de identificare, suporturile de pahare, semnele de carte, mape și cd-uri personalizate, uniformă etc.

Merită efortul? De ce firmă de exercițiu? – Deși efortul depus este relativ mare, rezultatele oferite sunt pe măsura muncii prestate. Astfel, elevii învață munca în echipă, înțeleg ce presupune conceperea, aranjarea, prelucrarea (și eventual) printarea de materiale promoționale, învață să ia decizii importante într-un timp scurt, iar posibilitatea de a-ți vedea roadele muncii în fața ochilor este într-adevăr o mare recompensă.

Când? Cum și Unde? – Punerea în practică a filozofiei de firmă de exercițiu are loc în fiecare moment când lucrezi pentru proiect. Dar există de asemenea și "târgurile școlare" ce au loc în diferite orașe ale țării, în diferite luni ale anului, care asigură interacțiunea între elevi din toate colțurile României.

Concluzia? – Firma de exercițiu este cu siguranță o experiență unică, specifică unui liceu economic, prin care elevul își exersează abilitățile de leadership, socializare, luare de decizii etc. în cadrul unui grup bine organizat.

Matei Alexandru Popa
Clasa a XI a A

Firma de exercițiu

ȘCOALA LA PREZENTUL CUN

Plimbându-mă într-o
zi bună
Pe cer se strâng
nebunește
Norii negri de furtună
Vremea rea cu cea
nebună.

Furtuna pe loc se
pornește
Și văzul mi se
îngustează mergând
Picăturile cad groaie
Cad din cer pe
pământ.

Și se-ndoaie cerul în
mii de părți
Și alunecă vântul cu
îndurerare
Și aerul rece s-așează
îndărăt
Toate, într-o zi cu
ploaie.
Îmi taie respirația
negreșit
Și-mi bate în față,
tropotul

Tunetelor grave de neoprit
Ce nu-și pot găsi nici astăzi locul.

Și bate drumul nedumerit
Și bate drumul într-una
Parcă este de neoprit
Armata naturii, furtuna.
Și fulgerele cad troznite brusc
Și crapă drumul în două fețe
Parcă nimic pe lume nu mai este just
În fața distrugerii răzlețe.

Când totul îmi părea sfârșit
Imaginea nu mai e tot una
Privind nedumerit spre răsărit
Văd că s-a oprit furtuna.

De-ar mai fi să bată ceasul, o jumătate de oră
de acum

Furtuna să mai cadă o dată
Neclintit aș sta în drum,
Așteptând să mă-nghită toată.

Și ploaia s-a așezat acum.
Îmi amintesc cum era o dată...
Furtuna ce m-a oprit din drum,
Dusă spre apus, se-ndreaptă.

Matei Alexandru Popa
Clasa a 11-a A

Timpul...

Marime fizică fundamentală, dar de ce avem nevoie de el?
 Avem nevoie de timp ca să putem întreba lumea pe stradă cât e ceasul...
 Avem nevoie de timp să vedem cât de lung ne e nasul
 Avem nevoie de timp ca să dormim, să visăm...
 Avem nevoie de timp ca să ne distrăm...
 Avem nevoie de timp ca să privim chipurile altor oameni, să citim cărți sau
 pur și simplu să descoperim lucruri noi...
 Avem nevoie de timp ca să încetăm un tărăboi...
 Avem nevoie de timp să creăm o relație...
 Avem nevoie de timp ca să nu rămânem într-o stare de stupefacție
 Avem nevoie de timp ca să călătorim...
 Avem nevoie de timp ca să ne gândim...
 Avem nevoie de timp ca să facem cumparaturile zilnice și temele pentru
 școală...
 Avem nevoie de timp ca să ieșim dintr-o boală...
 Avem nevoie de timp și astăzi, și mâine...
 Avem nevoie de timp să ne cumpărăm o pâine...
 Avem nevoie de timp, dacă este cazul
 Să ne uităm la mână, și să vedem cât e ceasul...

Matei Alexandru Popa
 Clasa a 11-a A

SCHITE

Ziua nocturnă

Pune-mă-n lumină
Să bat în întuneric
Ceasul vieții mele
Diurn

Lasă-mă să stau
În ochi de albe stele
Lacrimi să îmi spele
Gândul meu nebun.

O zi și-o-ntreagă noapte
Ticăit prin șoapte
Ceasul vieții mele
Nocturn

Poate să separe
Ticăitul - respiraie
Ziua cea diurnă
Noaptea cea nocturnă
Ceasul vieții mele
Oare?

Matei Alexandru Popa
Clasa a 11-a A

Lasă-mă să țip de furie
Să-ți dărâm toate sanctuarele
Presărate printre “nu-uri”
Pe șine de tren.

Lasă-mă să te izbesc de cotorul fiecărei cărți
Să simți distanța dintre pagini
Dintre mâini
Dintre vorbe și fapte
Dintre acum și demult.

Lasă-mă să arunc după tine cu sfori și să te trag
Să te trag, să te târăsc
Până la mine, să te tai în ascuțimea
Traverselor
Să te ridic și să sărut rămășițele
De tine.

Lasă-mă să mă răzbun pe fiecare cuvânt
Aruncat înainte de vreme
Să ți-l împrôsc cu ură
În deschizătura de departe a brațelor
În verdele ochilor
În istorii și relicve.

Lasă-mă să despici pereții de carne
Să rup oasele și mușchii
Să mă strecur printre vene
Până la tine.

Asta era depresia mea.
Era palma mea de “nu”
Erau cuțitele cu care
Mă obișnuisem.

Am învățat să îmi despici singură
Cuvintele, rănilor, zâmbetele;
Trenul mi-a despiciat doar brațele

Și cuvântul “noi”.

Sânziana Dinu
Clasa a XI a E

F
i
i
n
d
c
ă
i
n
c
e
p
i
s
ă
u
i
ț
i

S
C
H
I
T
E

Căutam fericirea pe străzi cândva aglomerate

Umbrela mea era prea veche să mai

Poată

Ține picăturile

de apă

ce cădeau din cer.

Îmi aminteam vag cartierul ăla.

Frigul îmi pătrunsese în memorie

Aici a fost cândva

Crucea de piatră.

Ce oameni singuri

Căutând fericire taxată

La minut.

Încotro să fug?

Toamna cade peste tot

Iar

Frunzele nu-mi mai țin de

Cald.

Leșisem la plimbare pe Șelari

Era-nnorat, iar mâinile noastre

Impermeabile formau

Un scut anti-

ploaie.

Era fericire pe străzile

Pe care treceam

Căutam amintiri pentru

Mai târziu

Și ne rugam să fie cald...

Sânziana Dinu

Clasa a XI a E

Ieri m-am trezit zâmbind,
Azi m am trezit suspinând,
Mâine mă voi trezi plângând,
Apoi poate nu mă voi mai
trezi ,căci nu voi mai adormi.

Ieri m-am trezit iubind,
Azi m am trezit plină de
sentimente,dar amestecate
Mâine le voi pune cap la cap
pe toate,
Iar apoi , nu voi iubi, nu voi
plânge,doar voi da la o parte,
Acele gânduri, care dor
toate ,
Doar ura,doar spaima, o
frică confuză și multe simțiri
Simțiri izbitoare ce-l ajung
pe "toate".

Luisa Avram
Clasa a X a G

**D
e
i
e
r
i
s
p
r
e
m
â
i
n
e
,
d
e
m
â
i
n
e
p
â
n
ă
a
t
u
n
c
i**

**S
C
H
I
T
E**

S C H I T ' E

E ' S ' e C

*Când focurile minții au devenit cenușă,
Visam la șemineul, ce încă nu e stins
Și tremur cu chibritul, mă arde prin manușă
Sunt tomurile galbene, si iată ! S- au aprins !*

*Ard foile-ndoite, ard murdărite texte
Ideile prind viață, și se ridică-n fum
Devin negrul pe care, creionul îl dă peste
Și hașurează- n teamă
cuvintele acum.*

*Străin e numai pasul ce
hotărăște dogma
Și urma lui mă face să-mi
țin capul în mâini
De ce- au hotărât oare să
premieze vorba
Ce nu are ființă și nu- i a
nimănui ?*

*De ce să facă zgomot și
să devină- altare
Povești reformulate pe-
același vechi schelet ?
Fiindcă ale voastre,
lumini și felinare,
Nu își vor sparge sticla
de-un singur piolet.*

*Dar numai unul este, și-
acesta scârțâind
De- atâtea răutăți, și de priviri golite
Se rupe- n mucegai, cu fibrele-i ce-ntind
O ultimă speranță, mâncată de termite.*

*Dar și aceea piere, iar eu îmi distrug vatra
Blamat de mine însumi si de voi toți in gând
Iertați- mă, vă rog că- am îndraznit cu arta
Să nu vă sporesc focul, ci să mi-l pun în vânt.*

Cosmin Muscălescu

Ce este muzica? O notă singură este ca un proton sau ca un electron, care, după cum se știe, luați singuri, sunt lipsiți de semnificație. Este nevoie de cel puțin doi din fiecare pentru a crea un atom. Exact în același fel avem nevoie de cel puțin două note muzicale, ca să vorbim de „un atom de muzică”.

De aici se observă că atomii muzicali care la rândul lor s-au combinat în molecule muzicale, de fapt înseamnă cea mai mică parte a ceea ce constituie trupul și sufletul muzicii.

Muzica nu se face cu note singure înșirate haotic, ci trebuie să existe o relație strânsă între melodie și ritm. Aceasta constituie de fapt definiția muzicii.

De-a lungul secolelor, muzica a avut o evoluție înceată, dar prodigioasă datorita celor care au slujit-o cu credință.

Curentele artistice care au străbătut istoria omenirii și-au pus amprenta și asupra artei muzicale. Muzica a reflectat și reflectă în continuare spiritul vremii, fiind una dintre artele care au redat pulsul framântărilor sociale și artistice cu cea mai mare fidelitate.

Referindu-mă la impactul și influența pe care trebuie să o exercite aceasta artă asupra tinerei generații, îmi vin în minte următoarele cuvinte ale lui Richard Wagner: „Muzica nu trebuie să constituie numai un mod de distracție, de relaxare și de bună dispoziție, ci trebuie să fie, în primul rând,

**D
e
s
p
r
e

m
u
z
i
c
ă
:
:**

**P
R
E
Z
E
N
T
U
L**

un mijloc de educație, de instruire!”

Anticii au pus educația muzicală pe același plan cu educația matematică.

Arta muzicală preclasică, clasică, romantică și chiar modernă, este considerată dificilă, de neînțeles pentru publicul neavizat, neinstruit, fără cea mai elementară educație muzicală. În realitate însă, lucrurile nu stau așa, deoarece mulți tineri au primit o educație muzicală, și, pe cât posibil, încearcă să înțeleagă muzica de dragul ei, reușind să se concentreze pe audierea unor piese muzicale care, fiind mai puțin interiorizate (mă refer la așa-zisa „muzică programatică”), reușesc să pătrundă sensul filosofic, artistic, dar și muzical.

Cultura muzicală a oricărui tânăr ar trebui să cuprindă cei mai importanți compozitori din istoria muzicii, care prin arta lor componistică, s-au apropiat mai mult de marele public, și în special de tineri.

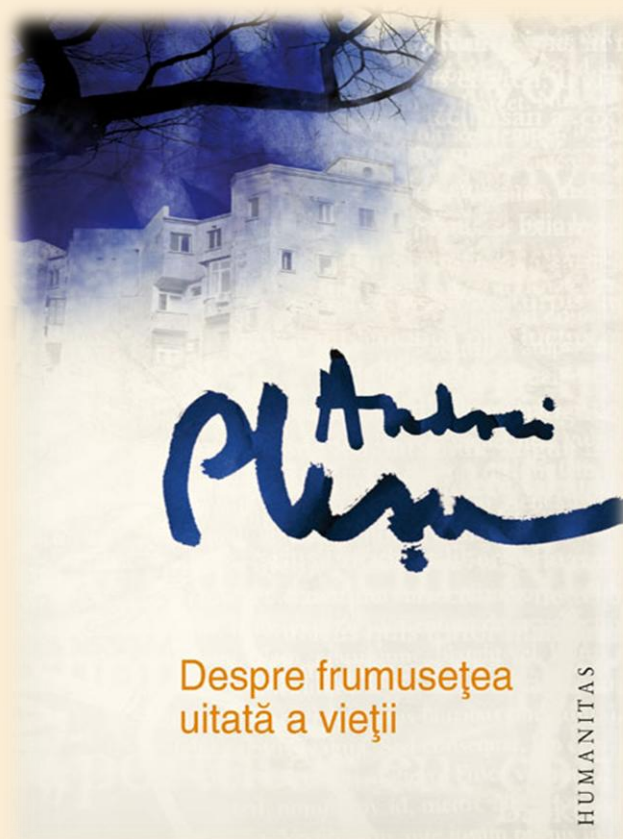

Sânziana Dinu
Clasa a XI a E

Andrei Pleșu este una dintre personalitățile reprezentative ale școlii de la Păltiniș și un reper al vieții publice și academice românești, critic de artă, filozof, eseist; fondator și director al săptămânalului de cultură "Dilema" (ulterior "Dilema veche"), fondator și președinte al Fundației "Noua Europă" și rectorul Colegiului "Noua Europă". A debutat cu eseuri de istorie și teorie a artei ("Călătorie în lumea formelor", "Pitoresc și melancolie").

După 1989 a devenit o voce publicistă inconfundabilă, aplecându-se, cu un umor grav și nuanțat, asupra unor subiecte actuale sau perene ale politicii, ale culturii sau ale vieții cotidiene ("Chipuri și măști ale tranziției", "Obscenitatea publică"). Fără a abandona discursul filozofic, l-a lărgit spre explorările teologice sau etice ("Minima moralia", "Despre îngeri", "Despre bucurie în Est și Vest"), cu un extraordinar acces spre public.

Într-o lume ce ne ține prizonieri ai necesarului, există încă momente rare de liniște, de răgaz, petrecute cu o carte în mână. Cărțile lui Andrei Pleșu ne oferă întotdeauna bucuria unei lecturi bogată în sensuri, pe care adesea le ratăm pentru că ne-am pierdut

concentrarea sau capacitatea de a intui esențialul.

Alcătuită din teste publicate în "Dilema" și "Adevărul", cartea ar putea constitui, după mărturisirea autorului, un "mic compendiu de înțelepciune cotidiană". Autorul răspunde astfel nevoii omului modern de a citi "pe fugă", de a reflecta asupra unor teme actuale.

Textele sunt grupate pe capitole precum "Ce facem cu viața noastră?", "Despre lucrurile cu adevărat importante", "Feluri de a fi" sau "Martirajul limbii române", "Cum stăm la televizor".

Cu o arhitectură subtilă, eseistul compune viața noastră fără orgoliul înțeleptului. Discursul captează prin eleganță și măsură.

Autenticitatea prezentului mustește în fiecare notă. Textul e viu prin raportul permanent cu practica vieții reale. Sub ochii noștri se naște o limbă română mai puțin speculativă, abstractă.

Demersul e natural, firesc, plin de miez, fără artificii.

Autorul reface în mod exemplar actul comunicării cu cititorul și găsește resurse de bucurie: "Dacă îți acorzi un cât de mic răgaz, dacă arunci, de jur împrejur, o privire odihnită, curioasă și nepătimasă, vei găsi destule argumente să te bucuri. Lucrurile (încă) funcționează. Șarpanta lumii (încă) ține. Mai există încă oameni întregi, tradiții vii, întâlniri miraculoase. Trăim într-un sos toxic, dar el conține încă mirodenii subtile, cu efect anesteziant. Marele animal cosmic pare încă să ia în serios agitația noastră propagandistică, spaimile noastre apocaliptice. Se poate trăi. Se poate trăi bine. Se poate (încă) trăi frumos."

Profesor Mariana Șchiaua

EAT PRAY LOVE

Am văzut întotdeauna în carte sau film, alternative. Posibilitățile oricui sunt limitate, ficțiunea inepuizabilă, maturitatea îți anulează imaginația, timpul ți-a dovedit fie incapacitatea, fie lașitatea, iar rațiunea îți ordonează prioritățile către nevoi. N-ai voie să speri nici să-l crezi, dar câteodată ai nevoie să visezi.....

Filmul, prin condiția sa artistică alături de un vis pe al tău, minimal, dar raportat la tine, esențial. Ultimele producții, elogiata, premiate, fac deliciul optimiștilor și isteților, dar rămânem noi, cei mulți, ale căror visuri sunt simple, banale, dar foarte greu de îndeplinit.

Cine nu și-a dorit să se schimbe? Să arunce, ca pe o haină uzată vechea sa fire, să renunțe fără remușcări la ipocrizie, angoase, și să trăiască de parcă n-ar fi pierdut nimic? Visezi că poți face ce vrei.... uită-te la un film ce-ți lasă cale liberă: „Mănâncă. Roagă-te. Iubește.”!

Distribuție pe măsura tentațiilor (Julia Roberts), muzică și decoruri familiare prin banalitate, filmul este mai curând metafora maturității, care nu se regăsește nici în bucuria zgomotoasă a iubirii, nici în demența juvenilă a carierei strălucite, ci în frustrări. Poți mai mult? Nu.... Viața de până acum ți-a demonstrat că iubești banalitatea, dar poți să ii tu însuși... în sfârșit. Bucuriile mici: mesele cu prietenii, credința, posibilitatea de a trăi lângă alt adult îți oferă perspectiva înduioșătoare a normalității. Cu bătrânețea te-ai obișnuit, tot ce trebuie să accepți este...moartea.

Filmul acesta lasă să se întrevadă visul acceptării.

Profesor Maria Valentina Rădescu

E
a
t
.
P
r
a
y
.
L
o
v
e

C
R
O
N
I
C
A

D
E

F
I
L
M

A conceptual image of a lightbulb. The bulb is filled with a miniature ecosystem. At the top, a large green tree stands against a blue sky with white clouds, a bird, and a rainbow. Below the tree, there are pink cherry blossoms, a small waterfall, and a blue stream with two orange and white striped fish. The base of the bulb is covered in green grass. The bulb is mounted on a dark, textured base that looks like a tree trunk, with two small metal prongs at the bottom. The background is a soft, out-of-focus grey.

Viitorul

“Nu mă gândesc la viitor, va veni el oricum.”

Albert Einstein

Sacru si Profan

Moduri de a fi in timp, in viitor

Ne întrebăm ce este viitorul; o noțiune, un vis, sau doar necunoscutul? oare putem ajunge a-l cunoaște, pentru a-i putea atribui o definiție clară? În primă instanță, nu; în ciuda tuturor încercărilor omenirii de a-l afla, de a-l descrie, realizăm că eforturile noastre sunt în zadar și că nu se poate enunța nimic concret despre acesta, el nu se poate codifica, nici cuantifica, întrucât nu îl putem atinge niciodată cu adevărat. Spunem despre viitor că este un spațiu necunoscut, e întuneric, e haos. De un singur lucru suntem siguri, și anume că, indiferent de voința noastră, pașim inevitabil și irevocabil în direcția sa.

Îndrăznim astfel a schița o primă definiție a viitorului : viitorul este suma pașilor noștri prezenți; el nu este un dar, ci o realizare, este realizarea noastră proprie. Ne este greu și teamă să înaintăm în viitor, cu atât mai mult cu cât, observând universul și lumea în care trăim, conștientizăm că acesta nu ne aparține doar nouă, personal, ci acesta presupune o continuare a istoriei omenirii; luând parte la aceasta, ni se repartizează atât o responsabilitate față de ceilalți și față de societate, dar și o responsabilitate proprie și de sine, de a ne conduce ființa către adevăr și de a ne atinge scopul în viața.

Într-o societate modernă, profană, singura pavază cum ca pașii săvârșiți de noi sunt corecți, singura siguranță adevărată cum ca faptele comise de noi ne conduc către adevăr și către scopul ființei noastre și a lumii, este ca acestea să urmeze modelele primordiale, ancestrale, întrucât numai acestea din urmă păstrează adevărul și autenticitatea. În alte cuvinte, să reintegrăm și respectiv, să regăsim sacralul în viața noastră și în noi.

În lucrarea sa „Sacru și Profan”, Mircea Eliade ne dezvăluie modurile în care omul își cunoaște de sacru. Se propune termenul de hierofanie, care înseamnă dezvăluire a sacralului, putând chiar afirma că istoria religiilor este alcătuită din mai multe hierofanii. Omul arhaic are tendința de a trăi cât mai mult în sacru sau în intimitatea obiectelor consacrate, deoarece pentru el sacru înseamnă realitate, putere, perenitate, eficacitate, este izvorul vieții și al fecundității. Dorința omului religios de a trăi în sacru înseamnă de fapt dorința lui de a se situa în realitatea obiectivă, de a nu se lăsa paralizat de relativitatea fără sfârșit a experiențelor pur subiective, de a trăi într-o lume reală și eficientă și nu într-o iluzie.

Pentru homo religiosus sacru se poate manifesta în obiecte, pietre, arbori etc., lucru pe care omul modern nu îl poate concepe sau accepta. Astfel se disting două moduri de a fi în lume: **modul sacru**

și **modul profan**. Acestea sunt două situații existențiale asumate de către om de-a lungul istoriei.

O primă definiție a sacralului poate fi totuși aceea că sacru se opune profanului.

În primul capitol, Eliade tratează noțiunea de spațiu sacru, subliniind că pentru omul religios, spațiul prezintă în primul rând rupturi care permit constituirea lumii, acestea fiind cele care dezvăluie punctul fix, axis mundi, care are menirea de a face legătura între cele trei nivele ale lumii: Infernul, Lumea terestră și Cerul, Sacru. Omul arhaic are deci nevoie de plasarea lui și a locuinței lui în Centrul Lumii, cât mai aproape de punctul care face legătura cu divinul și care îi oferă echilibrul care îi este necesar. Homo religiosus a avut întotdeauna frică de acel întuneric primordial și de acea omogenitate a spațiului care îi conferă relativitate, nesiguranță, de aceea el își asumă responsabilitatea de a imita cosmogonia prin sacralizarea spațiului ce urmează să îl locuiască. Pentru aceasta, el are nevoie de rupturi în omogenitatea spațiului care să facă trecerea de la sacru la profan. Descoperirea punctului fix se poate face prin mai multe metode. Prima este aceea de teofanie, care înseamnă apariția sacralului, manifestarea lui sau prin anumite simboluri cu caracter apodictic, adică simboluri care nu permit opoziție. Totuși sunt situații când nu se manifestă nici un semn, iar atunci oamenii se lasă ghidați după animale sau provoacă semnul de care au nevoie. Un

exemplu este atunci când este urmărit un animal sălbatic și în locul unde este răpus se construiește sanctuarul. De asemenea, oamenii obișnuiau să dea drumul unui animal domestic, de obicei unui taur, și să îl caute după câteva zile, iar în locul în care era găsit îl răpuneau și construiau sanctuarul. Totuși Eliade spune că acest proces de construire a spațiului sacru de către om nu trebuie să ne ducă cu gândul la o lucrare pur omenească. Omul nu reușește prin propriul său efort să consacre un spațiu, ci ritualul de consacrare este **eficient** doar dacă este reprodusă lucrarea zeilor.

Pentru experiența profană, spațiul este, dimpotrivă, omogen și neutru; nu există nici o ruptură care să determine deosebiri calitative între diversele părți ale masei sale. Această existență profană așa cum este ea trăită de omul religios, de omul care respinge sacralitatea Lumii, nu se întâlnește niciodată în stare pură. Oricare ar fi gradul de desacralizare a Lumii la care a ajuns, omul care a optat pentru o viață profană nu reușește să abolească total comportamentul religios. Până și existența cea mai desacralizată păstrează încă urmele unei valorizări religioase a Lumii.

Orientarea adevărată dispare, deoarece „punctul fix” nu mai are un statut ontologic unic, apărînd și dispărînd în funcție de nevoile zilnice. De fapt, nu mai există nici un fel de „Lume”, ci doar niște fragmente ale unui univers sfărîmat, o masă amorfă alcătuită dintr-un număr infinit de „locuri” mai mult sau mai puțin „neutre”, în care omul se mișcă, mînat de obligațiile unei existențe integrate într-o societate industrială.

Și totuși, în această experiență a spațiului profan continuă să intervină valori care amintesc mai mult sau mai puțin de lipsa de omogenitate care caracterizează experiența religioasă a spațiului. Mai există locuri privilegiate, calitativ deosebite de celelalte: ținutul natal, locul primei iubiri, o stradă ori un colț din primul oraș străin văzut în tinerețe. Toate aceste locuri păstrează, chiar pentru omul cel mai nereligios, o calitate excepțională, „unică”, pentru că reprezintă „locuri sfinte” ale Universului său privat, ca și cum această ființă nereligioasă ar fi avut revelația unei alte realități decît aceea la care participă prin existența sa de zi cu zi.

Sacrul și profanul sunt două modalități de a fi în Lume, două situații existențiale asumate de om de-a lungul istoriei sale. Ele nu prezintă interes doar pentru istoria religiilor sau pentru sociologie, nu fac doar obiectul unor studii istorice, sociologice, etnologice. De fapt, cele două moduri de a fi, sacrul și profanul, sunt importante atît pentru filosofi, cercetători care doresc să cunoască dimensiunile posibile ale existenței umane, dar mai ales pentru noi, cei care dorim a ne deschide existența către „Centru”, către înalt, și implicit a ne depăși condiția profană în care societatea zilelor noastre ne avînta cu atît elan.

Ramona Dobrică
Clasa a XI a A

Viitorul

"Sărmanul Dionis"

"Ce este timpul ?Dacă nimeni nu mă întreabă,o știu, iar dacă aş vrea să explic cuiva care mă întreabă nu știu." Augustin.

Mihai Eminescu a fost un mare deschizător de drumuri în lirica și în epica românească, a convertit în imagine artistică,prin proze fantastice precum" *Sărmanul Dionis* " ,idei filozofice antice-Platon sau moderne-Kant și Shopenhauer.

" *Sărmanul Dionis* " nu vrea să devină o demonstrație a apriorismului kantian și nici a relativismului.Idealismul i-a oferit însă poetului un excelent punct de decolare,spre a desființa idea de timp și spațiu și spre a-i crea eroului posibilitatea de a se abstrage și de a trăi , alternativ, două existențe.

Semnificația meditației inițiale a tânărului Dionis este aceea de anulare a timpului relațional și a spațiului limitat. "*Și, într-un spațiu închipuit ca fără margini, nu este o bucată a lui, oricât de mare și oricât de mică ar fi, numai o picătură în raport cu nemărginirea? Asemenea, în eternitatea fără margini nu este orice bucată de timp, oricât de mare sau oricât de mică, numai o clipă suspendată?* "

Prin acest act zborul în fantastic devine o realitate,iar experiența încercată de Dionis doar o confirmare ,în vis, a credințelor mărturisite în starea limitatăde echivocă luciditate.Eroul e un "fantast",cu înclinații spre psihopatie,un "anormal" care își sprijină întreaga dialectică pe ipoteze discutabil assimilate. "*Nu există nici timp, nici spațiu – ele sunt numai în sufletul nostru. Trecut și viitor e în sufletul meu, ca pădurea într-un sâmbure de ghindă, și infinitul asemenea, ca reflectarea cerului înstelat într-un strop de rouă*"

Un fantast lăsat de Eminescu să se desfășoare ca atare,la scara propriilor construcții mentale , aceleași și în viața conștientă și în cea onirică.Spre a ieși din prezent și a descinde în trecutul râvnit,Dionis recurge la liniile simbolice geometrizzate în cartea de astrologie,spre a se desprinde

de înfățișarea lui efemeră, spre a evada în timpul etern și în spațiul edenic. "Un punct matematic se pierde-n nemărginirea dispozițiunii lui, o clipă de timp în împărțibilitatea sa infinitezimală, care nu încetează în veci. În aceste atome de spațiu și timp, cât infinit! Dac-aș putea și eu să mă pierd în infinitatea sufletului meu pân' în acea fază a emanațiunii lui care se numește epoca lui Alexandru cel Bun de exemplu... și cu toate acestea..."

Dionis își parcurge adevărata existență nu în ipostaza unui metafizic al secolului al XIX-lea, ci în aceea a lui Dan, când se împlinește ca suflet faustic și luciferic, însetat de adevăr și de fericire. Când experimentează condiția adamică, adică reîntoarcerea starea originară, la primordial. "Nu e adevărat că există un trecut – consecutivitatea e în cugetarea noastră – cauzele fenomenelor, consecutive pentru noi, aceleași întotdeauna, există și lucrează simultan. "

"În timpul infinit, în infinitatea materiei răsare o celulă organică, ține un timp, apoi se spulberă, și asta sunt eu." Tolstoi

Cristina Dinu
Clasa a XI a I

Viitorul

Cronică de film - "Avatar"

În Avatar, o echipă de pământeni exploatează un minereu extrem de scump pe planeta Pandora. Doar că planeta nu este pustie, ci are o vegetație luxuriantă, animale și umanoizi (numiți Na'vi). Lucrurile încep să degenereze când oamenii se hotărăsc să invadeze și mai mult habitatul băștinașilor, și anume, locul unde se află cele mai mari zăcăminte din minereul mult râvnit de pământeni. Un fost pușcaș marin pe numele de Jake

Sully trebuie să ia locul fratelui său geamăn în a culege mai multe informații despre zona locuită de băștinași prin intermediul unui avatar. Avataarii sunt trupuri realizate prin încrucișarea ADN-ului băștinașilor cu cel al oamenilor și în care printr-un aparat special se poate transfera mintea omului în noul trup, acesta fiind utilizat ca propriul trup. În momentul în care trupul avatarului doarme, mintea revine în trupul uman. Astfel Jake Sully împreună cu cercetătoarea Grace ajung în jungla extraordinară de pe Pandora și în urma unor incidente neplăcute Jake ajunge să o cunoască pe Neytiri, o băștinașă, de care evident, se îndrăgostește. El este acceptat de trib pentru a-i învăța obiceiurile și tradițiile. Ceea ce niciun băștinaș nu știe, este că Jake trebuie să îi spioneze și să le câștige încrederea pentru a-i convinge să părăsească pământul natal, pentru a fi

exploatat de oameni. Viața pe care o duce alături de Neytiri îl face pe Jake să se răzvrătească împotriva armatei pământene care dorește să distrugă civilizația băștinașă pentru a exploata minereul.

Atmosfera filmului pare de basm, modul în care băștinașii trăiesc este una utopică, în armonie cu natura, chiar simbioză cu aceasta. Umanoizii se pot conecta la alte viețuitoare mai puțin evolute și să facă schimb de informații pentru a duce o viață cu respect față de tot ce-i înconjoară.

După ce am văzut filmul în 3D pot spune că lumea din Avatar este atât de realistă încât ai impresia că te plimbi prin jungla supradimensionată și pentru creaturile imense, și nu dă impresia că ai fi în fața unui ecran. Tehnica 3D a acestui film este perfecționată pe cât posibil pentru a crea ceva cu totul special, magic, ireal. Peisajele de pe Pandora sunt incredibile iar noaptea totul este superb, mult mai frumos decât ziua, plantele fiind fluorescente, transformând totul într-un "Las Vegas al naturii".

Avatar a câștigat mai multe premii, dintre care cele mai importante sunt: trei premii Oscar, două Globuri de aur și peste 40 de nominalizări. Este primul lungmetraj pentru marele ecran al lui James Cameron, după cel mai profitabil film din toate timpurile, Titanic.

Ionuț Colibășseanu
Clasa a XI a I

Învată de la toate
Autor anonim

Învată de la toate, să ai statornic drum
Învată de la flăcări, că toate-s numai scrum
Învată de la umbră, să taci și să veghezi
Învată de la stâncă, cum neclintit să crezi
Învată de la soare, cum neclintit s-apui
Învată de la piatră, cum trebuie să spui,
Învată de la vântul ce-adie prin poteci
Cum trebuie prin lume de liniștit să treci.

Învată de la toate, că toate sunt surori
Cum treci frumos prin viață
Cum poți frumos să mori,

Învată de la vierme, că nimeni nu-i uitat,
Învată de la nufăr, să fii mereu curat,
Învată de la flăcări, ce-avem de ars în noi,
Învată de la ape, să nu dai înapoi.
Învată de la umbră, să fii smerit ca ea.
Învată de la stâncă, să-nduri furtuna grea.
Învată de la soare, ca vremea să-ți cunoști,
Învată de la stele, că-n cer sunt multe oști;

Învată de la greier, când singur ești, să cânti.
Învată de la lună, să nu te înspăimânți;
Învată de la vulturi, când umerii-ți sunt grei.
Și du-te la furnică, să vezi povara ei..
Învată de la floare, să fii gingaș ca ea,
Învată de la soare, să ai blândețea sa;
Învată de la păsări, să fii mai mult în zbor,
Învată de la toate, că totu-i trecător.

Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci.
Să-nveți din tot ce piere - cum să trăiești pe veci.

Colegiul Economic "Virgil Madgearu"
Bulevardul Dacia 34, sector 1, București,
Telefon 021 211 72 56